

การถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ของเยาวชนชายไทย: ทฤษฎีฐานราก Emotional Abuse of Thai Male Juvenile: Grounded Theory

ภุริทัต สิงหเสม*

สมพร สุทัศน์ีย์

เสรี ชัดรัมย์

วิทยาลัยวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา มหาวิทยาลัยบูรพา

*e-mail: bomjunior@hotmail.com

Phurithat Singhasem

Somporn Sudhasani

Seree Chadcham

College of Research Methodology and Cognitive Science, Burapha University

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ของเยาวชนชายไทย โดยวิธีการทางทฤษฎีฐานรากของ Charmaz ดำเนินตามวิธีการออกแบบเชิงโครงสร้าง ตามแนวคิดและทฤษฎีของ Edmonds and Kennedy ผู้เข้าร่วมวิจัยเป็นเยาวชนชายที่กระทำความผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายแห่งหนึ่ง เขตภาคกลาง จำนวน 15 คน ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก การวิเคราะห์เอกสารของเยาวชนและการสังเกตแบบมีส่วนร่วมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายแห่งหนึ่ง วิเคราะห์ข้อมูลโดยอาศัย 4 ขั้นตอน คือ การเปิดรหัสเริ่มต้น การกำหนดรหัสจุดสำคัญ การกำหนดรหัสเป็นแกน และการสร้างรหัสเชิงทฤษฎี

ผลการวิจัยปรากฏว่า รูปแบบการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ของเยาวชนชายไทย ปรากฏข้อค้นพบที่มีแก่นสาระที่สำคัญ 5 ประการคือ (1) การล่วงละเมิดด้วยวาจา (2) การล่วงละเมิดทางร่างกาย (3) การจำกัดสิทธิและเสรีภาพ (4) การละเลยทอดทิ้ง และ (5) การแสดงพฤติกรรมเชิงลบต่อเยาวชน

คำสำคัญ: การถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ รูปแบบการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ เยาวชนชายไทย ทฤษฎีฐานราก

Abstract

The purpose of this research was to study types of emotional abuse among Thai male juvenile in the Juvenile Vocational Training Center for Boys by grounded theory research following constructivist design. Fifteen male delinquents from the Juvenile Vocational Training Center for Boys were enrolled in the study. Data collected by in-depth interview, documentary analysis, and participant observation were analyzed by four steps including initial coding, focus coding, axial coding, and theoretical coding.

The research finding showed that 5 patterns of emotional abuse among Thai male juvenile delinquents included Verbal abuse, Physical abuse, Personal Rights and Freedom Restrictions, Neglect and Expression of Negative Behaviors.

Keywords: Emotional Abuse, Types of Emotional Abuse, Thai Male Juvenile, Grounded Theory

บทนำ

เยาวชน คือ ความหวังของประเทศชาติ เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าและมีความสำคัญต่อครอบครัว ชุมชน สังคม ชาติ และ ประชาคมโลก ที่สำคัญยิ่ง คือ จะเป็นกลุ่มพลังสืบสานความอยู่รอดของชาติ สังคมโลกทุกประเทศเห็นความสำคัญของการพัฒนาเยาวชนให้เจริญเติบโตอย่างสมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และการแสดงออกของการอยู่ร่วมกันในสังคม

การพัฒนาเยาวชนให้มีคุณภาพและศักยภาพ เพื่อให้เป็นคนดี คนเก่ง และ มีความสุข (Department of Cultural Promotion, 2015) มียุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบเอ็ด พ.ศ. 2555-2559 คือ ยุทธศาสตร์ด้านครอบครัว และการเสริมสร้างครอบครัวให้มีเวลาเลี้ยงดูบุตรที่มีคุณภาพ (Ministry of Social Development and Human Security, 2016)

สภาพการณ์สังคมไทยในปัจจุบันได้ให้ความสนใจและสนใจเยาวชนในเรื่องปัญหาการถูกรังแกทางร่างกาย และจิตใจ และเน้นเฉพาะการเยียวยาบรรเทาการได้รับบาดเจ็บทางร่างกายเท่านั้น ส่วนการแก้ปัญหาด้านการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์หรือทำให้เด็กเกิดความเจ็บปวดทางด้านจิตใจ ยังไม่ได้รับการใส่ใจเท่าที่ควร (Ministry of Education Thailand, 2014)

การถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ (Emotional Abuse) เป็นปัญหาสำคัญปัญหาหนึ่ง ที่ควรให้ความสนใจและได้รับการแก้ไขอย่างจริงจัง เพราะเป็นการทำร้ายทางอารมณ์ทั้งตั้งใจและไม่ตั้งใจ จากบุคคลแวดล้อมรอบข้างของเยาวชน เช่น พ่อแม่ เพื่อน ญาติ เป็นต้น

การถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ในเยาวชนมีลักษณะอันตราย เพราะมีผลกระทบต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในระยะยาว อาทิ อากาการซึมเศร้า หวาดกลัว เป็นต้น และยังส่งผลเสียต่อพฤติกรรมภายนอกของเยาวชน อาทิ

พฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมต่อต้านสังคม และ พฤติกรรมแยกตัวเองออกจากสังคม เป็นต้น Martin (2012) กล่าวถึงการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ของเยาวชนและการถูกทารุณทางคำพูดที่ก้าวร้าวจากแม่ มีความเสี่ยงต่อการพัฒนาสมองของเยาวชน ทำให้เยาวชน มีบุคลิกภาพแบบหลงตัวเอง (Narcissistic Personality) อารมณ์โกรธเกรี้ยว รุนแรง และมีบุคลิกภาพแบบหวาดระแวงสูงกว่าเยาวชนคนอื่น ถึงขั้นเกิดปัญหาทำร้ายผู้อื่น หรือถึงขั้นเป็นยุวอาชญากรได้

สถิติการกระทำความผิดของเยาวชนประจำปี พ.ศ. 2559 รายงานว่า ประเทศไทยมีจำนวนคดีที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนอายุ 15 ปี ขึ้นไป เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และ ยังพบว่า เยาวชนอายุระหว่าง 15-18 ปี คือ ระยะเวลาอันตราย และ ในเขตภาคกลางพบเยาวชนที่กระทำความผิดมากที่สุดในประเทศไทย (Department of Juvenile Observation and Protection, 2016)

จากปัญหาดังกล่าว จึงต้องการศึกษาการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นกับเยาวชนชายที่กระทำความผิดในเขตภาคกลาง ที่มีสถิติจำนวนคดีสูงสุดในประเทศไทย เพื่อให้เห็นรูปแบบการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ของเยาวชนชายไทย โดยศึกษาจากมุมมองและการให้ความหมายของเยาวชนที่อยู่ในเหตุการณ์ถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ในอดีตที่ผ่านมา การวิจัยนี้ดำเนินการศึกษาภายใต้ความซับซ้อนทางด้านอารมณ์และจิตใจของเยาวชน เพื่อขยายความรู้ความเข้าใจถึงรูปแบบการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์และเตือนสติสังคม คนใกล้ชิดเยาวชนให้หยุดทำร้ายเยาวชน ตลอดจนกำหนดนโยบายการบริหารป้องกัน แก้ไข ฟื้นฟู และพัฒนาเยาวชนในประเทศไทยได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ อันจะช่วยให้เยาวชนซึ่งเป็นอนาคตของชาติได้เจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดี ดำรงชีวิตอยู่กับครอบครัว และสังคมได้อย่างมีความสุขสงบต่อไป

คำถามการวิจัย

รูปแบบการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ของเยาวชนชายในบริบทไทยเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษารูปแบบการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ของเยาวชนชายไทย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร ศึกษาเฉพาะเยาวชนชายไทยในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายแห่งหนึ่ง เขตภาคกลาง ภายใต้การกำกับดูแลของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม

2. ขอบเขตของปัญหา มุ่งศึกษารูปแบบการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ของเยาวชนชาย

3. ขอบเขตด้านเวลา เริ่มลงพื้นที่เก็บรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น ทำความรู้จักคุ้นเคยกับเยาวชนชาย และเก็บรวบรวมข้อมูลจนกระทั่งข้อมูลถึงจุดอิ่มตัว ระหว่างวันที่ 22 มกราคม พ.ศ. 2559 ถึง 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2559 รวมทั้งสิ้น 192 วัน

วิธีการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้วิธีการทางทฤษฎีฐานราก ตามแนวคิดและทฤษฎีของ Charmaz (2014) ดำเนินตามวิธีการออกแบบเชิงโครงสร้าง (Constructivist Design) ตามแนวคิดและทฤษฎีของ Edmonds & Kennedy (2013) ได้กำหนดกระบวนการวิจัยเป็น 4 ขั้นตอน คือ 1) การเปิดรหัสเริ่มต้น (Initial Coding) 2) การกำหนดรหัสจุดสำคัญ (Focus Coding) 3) การกำหนดรหัสเป็นแกน (Axial Coding) และ 4) การสร้างรหัสเชิงทฤษฎี (Theoretical Coding)

วิธีการเลือกผู้เข้าร่วมวิจัยตามแนวคิดของ Strauss & Corbin (1998) ให้ความสำคัญกับความสามารถในการให้ข้อมูล เคยผ่านประสบการณ์การโดนทำร้ายจิตใจอย่างต่อเนื่องเป็นประจำ และมีผลการประเมินทางจิตวิทยาว่าเคยโดนล่วงละเมิดผ่านเหตุการณ์ทำร้ายทางร่างกายหรือทางจิตใจมาก่อน ทั้งสิ้น 15 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ใช้เครื่องมือที่สำคัญ ดังนี้

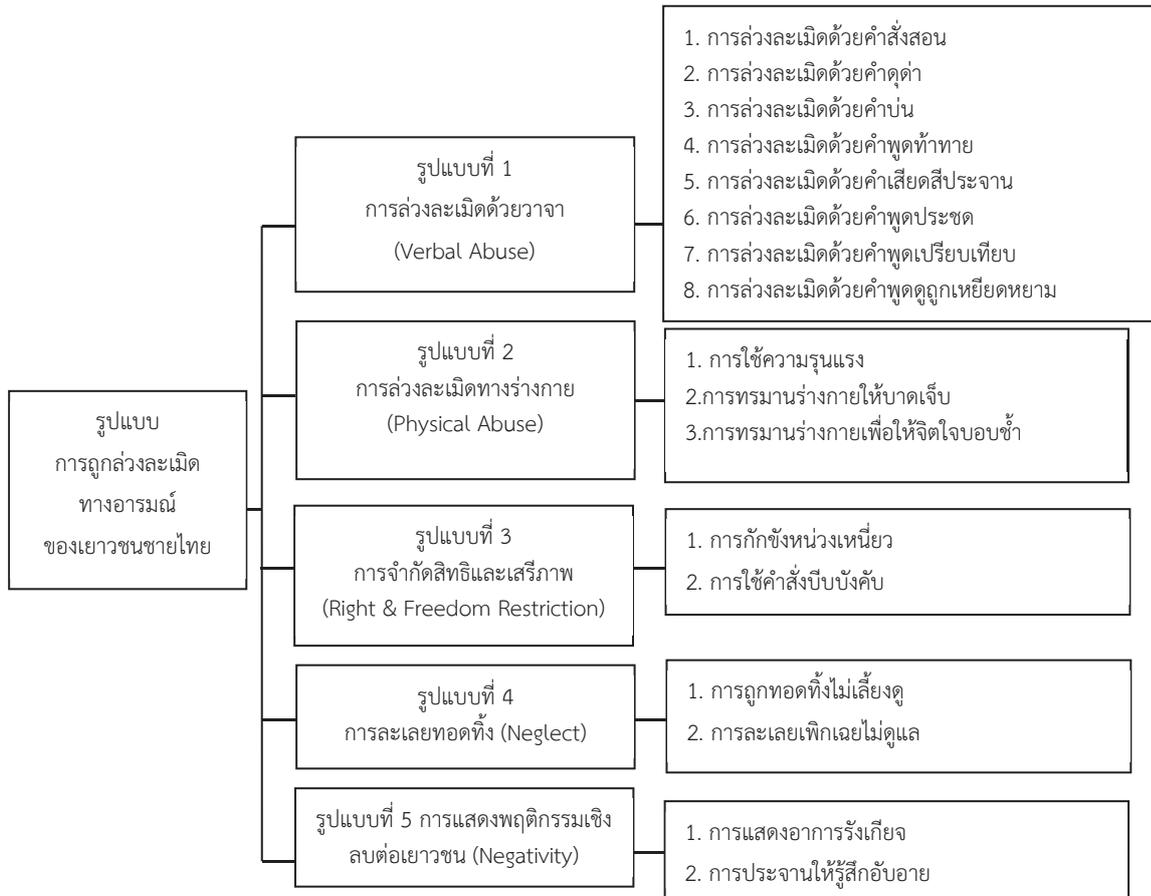
1. การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) เป็นคำถามปลายเปิด ซึ่งมีความสอดคล้องกับคำถามและวัตถุประสงค์ของการวิจัย ใช้วิธีการพูดคุยซักถามแบบตัวต่อตัวระหว่างผู้เข้าร่วมวิจัยกับผู้วิจัย (Face to Face Interview) พูดคุยสนทนาตามธรรมชาติ (Naturalistic Inquiry) และใช้เทคนิควิธีตะล่อมกลมกล่อมเกลา การสัมภาษณ์เชิงลึกใช้เวลา อย่างน้อยคนละ 60 นาที จำนวน 3 ครั้ง และสูงสุดไม่เกิน 5 ครั้งต่อคน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์การถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ในอดีตที่ผ่านมาที่มีรายละเอียดแตกต่างกัน

2. การวิเคราะห์เอกสาร (Documentary Analysis) ผู้วิจัยศึกษารายละเอียดส่วนตัวของเยาวชน จากเอกสารประจำตัวเป็นรายบุคคลทั้งหมด 15 คน และวิเคราะห์เอกสารหลักฐานต่าง ๆ ภายในแฟ้มร่วมกับ เช่น หนังสือแจ้งการจับกุมดำเนินคดี รูปถ่าย รายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กหรือเยาวชน แบบประเมินต่าง ๆ ของศูนย์ฝึกฯ รายงานการประเมินสภาวะสุขภาพจิต รายงานด้านสังคมสงเคราะห์ แบบสัมภาษณ์เด็กและเยาวชน และรายงานการตรวจทางจิตวิทยา เป็นต้น

3. การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) ผู้วิจัยเข้าไปสังเกตแบบมีส่วนร่วมภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายแห่งหนึ่ง เขตภาคกลาง โดยใช้เทคนิค “การฝังตัว” ในฐานะนักจิตวิทยาทำหน้าที่บำบัด แก้ไข ฟื้นฟูเยาวชน และร่วมทำกิจกรรมโครงการต่าง ๆ และ มีส่วนร่วมในกิจกรรมวันสำคัญของศูนย์ฝึกฯ สัปดาห์ละ 5 วัน โดยเข้าไปใช้ชีวิตร่วมกับผู้เข้าร่วมวิจัยภายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์รูปแบบการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ของเยาวชนชายไทย ปรากฏข้อค้นพบที่มีแก่นสาระที่สำคัญ 5 รูปแบบ คือ (1) การล่วงละเมิดด้วยวาจา (2) การล่วงละเมิดทางร่างกาย (3) การจำกัดสิทธิและเสรีภาพ (4) การละเลยทอดทิ้ง และ (5) การแสดงพฤติกรรมเชิงลบต่อเยาวชน (รูปที่ 1)

รูปที่ 1 รูปแบบการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ของเยาวชนชายไทย

รูปแบบที่ 1 การล่วงละเมิดด้วยวาจา (Verbal Abuse) มีรูปแบบการล่วงละเมิดด้วยวาจา 8 รูปแบบย่อย ดังนี้

1. **ล่วงละเมิดด้วยคำสั่งสอน** การล่วงละเมิดด้วยคำสั่งสอนมีเจตนาที่จะสั่งสอนเยาวชน ให้มีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ สนใจการเรียน ไม่ประพฤติออกนอกกลุ่มนอกรทาง โดยใช้ถ้อยคำที่สั่งสอน แต่ถ้อยคำที่ใช้ค่อนข้างหยาบคายและรุนแรง ซึ่งทำให้เยาวชนเกิดความรู้สึกที่ดีและไม่ดีต่อคำสั่งสอนเหล่านี้ ถ้าเยาวชนรู้สึกสำนึกและไตร่ตรองคำสั่งสอนให้ดี ก็จะพบว่า ผู้ที่สั่งสอนมีเจตนาดีและมีความปรารถนาดีต่อเยาวชน แต่ด้วย ณ ขณะนั้นผู้ที่กำลังสั่งสอน อาจจะเกิดอารมณ์โมโห โกรธ ปะปนกัน จึงทำให้คำสั่งสอนต่าง ๆ ดูรุนแรงไปและกระทบถึงความรู้สึกของเยาวชนไม่มากนักน้อย ดังคำกล่าวของผู้เข้าร่วมวิจัยที่ว่า “พ่อบ่นว่า อนาคตของมึงเองมึงยังไม่เอาเลย แล้วไม่คิดถึงวันข้างหน้า มึงจะต้องมีลูกมีครอบครัว ไม่ได้อยู่กับกูอย่างนี้ตลอดไป” (ID 5)

2. **ล่วงละเมิดด้วยคำดูต่ำ** ผู้ปกครองใช้คำหยาบคายเพื่อดูต่ำเยาวชน เมื่อเยาวชนกระทำความผิดหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพ่อแม่ ผู้ปกครอง ญาติพี่น้อง ฯลฯ ซึ่งคำดูต่ำที่ใช้เป็นคำที่เยาวชนเคยได้ยินจนชินหูไปแล้ว แต่คำ

ดูต่ำต่าง ๆ เหล่านี้ยังคงฝังแน่นอยู่ในอารมณ์ความรู้สึกของเยาวชนอีกยาวนาน ในบางครั้งเยาวชนก็จะเอาคำดูต่ำที่เคยโดนผู้ปกครองดูต่ำนำไปด่าต่อเพื่อน ๆ พี่น้อง บุคคลที่เกี่ยวข้องต่อไป ดังคำกล่าวของผู้เข้าร่วมวิจัยที่ว่า “พ่อมาจู้จี้ มั่นหุดหิด มั่นรำคาญ ไม่ให้เข้าบ้านดึก เขาก็ไปตามบ้านเพื่อน แล้วไล่ให้เข้าบ้าน ด่าในบ้านเสียงดัง ชอบด่าว่า “ไอ้หน้า” ไม่ค่อยด่าคำอื่น ผมรู้สึกเหมือนไม่มีค่า ไม่อยากอยู่บ้าน” (ID 9)

3. **ล่วงละเมิดด้วยคำบ่น** เยาวชนรับรู้ได้ถึงคำบ่นที่มาจากบุคคลในครอบครัวและบุคคลแวดล้อม เพราะต่างถือว่าตัวเองเป็นผู้ใหญ่ เป็นคนดูแลครอบครัว ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายภายในบ้านหลายอย่าง บางครอบครัวมีรายได้ไม่แน่นอน ต้องลำบากตรากตรำ หาเช้ากินค่ำ พ่อแม่ ผู้ปกครองจะสร้างกฎระเบียบขึ้นมา และคิดเสมอว่า ทุกคนที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของตน ต้องปฏิบัติตามกฎที่ได้สร้างขึ้นไว้ เมื่อเยาวชนทำผิดกฎระเบียบ ก็จะบ่นสิ่งที่ทำให้เยาวชนรู้สึกเสียใจ เสียความรู้สึกกับคำบ่นของคนในบ้าน ดังคำกล่าวของผู้เข้าร่วมวิจัยที่ว่า “ผมขอตั้งค้ยา 20 บาท ไปซื้อขนมและเล่นเกมหน่อย เขาก็บอกบ่นว่า ไม่มีให้มึงแถมหรอก ไอ้สัตว์กูทำงานงก ๆ เอาตั้งค้ที่ไหนให้มึงกิน ไหนจะค่าบ้าน ค่า

กับข้าว ภูเขาเอาตั้งค้ำที่ไหนมาให้มึงกินนักหนาอะไรไอ้สัตว์ อีซ้าง ลาก “ ” ไอ้เด็กเปรต ลูกไม่มีแม่ ลูกอีแม่ส่งมา พออย่าบ่น เสร็จแล้วผมก็เดินออกจากบ้านเลย” (ID 11)

4. ล้วงละเมิดด้วยคำพูดทำร้าย เป็นคำยั่วยู่ที่ทรงพลังอำนาจ ซึ่งคำพูดทำร้ายสามารถทำให้เกิดพฤติกรรมของเยาวชนได้ทั้งทางบวกและทางลบ ถ้าหากเยาวชนประสบกับคำพูดที่ทำร้าย แล้วคิดตรึกตรองให้ดี ก็จะเป็นแรงผลักดันทางบวกให้เยาวชนกระทำไปในแนวทางที่ถูกต้อง เหมาะสม ตีงามต่อตัวเองได้ แต่ถ้าหากเยาวชนถูกใช้คำพูดทำร้ายในลักษณะของการยั่วยู่ให้เกิดอารมณ์ทางลบ ก็จะมีผลลบให้เยาวชนกระทำผิดเบี่ยงเบนจากบรรทัดฐานของสังคมได้ดังคำกล่าวของผู้เข้าร่วมวิจัยที่ว่า “แม่เคยไล่ออกจากบ้าน ไป ๆ มึงจะไปไหนก็ไป อย่าเพิ่งมาทำแก่งตอนนี้อยู่มึงเท่าไร มึงออกไปเลยสัตว์ ไม่ต้องมาเหยียบที่นี่แล้ว อย่ากลับมาให้กูเห็นหน้าอีก” (ID 14)

5. ล้วงละเมิดด้วยคำพูดเสียดสีประจาน เป็นการใช้อ้อยคำที่ทำให้เยาวชนรู้สึกอับอาย เมื่อถูกต่อว่าต่อหน้าผู้อื่น ถือเป็นกรณไม่ให้เกิดเกียรติเยาวชน ทำให้ความรุนแรงของอาการเครียดยิ่งทวีเพิ่มขึ้น เยาวชนคิดมากกับคำพูดเสียดสี ไม่มีความสุขในการดำเนินชีวิต คำพูดเสียดสีเปรียบเสมือนมีดปลายแหลมคมที่คอยเฉือนความรู้สึกเยาวชน ให้เกิดความปวดร้าวเจ็บปวดระยะยาว โดยที่เยาวชนอาจจะแสดงออกทันทีทันใด หรือบางคนจะเก็บอาการเจ็บปวดนั้นไว้ แล้วค่อย ๆ แสดงออกมาโดยการใช้ความรุนแรง ดังคำกล่าวของผู้เข้าร่วมวิจัยที่ว่า “คนแถวบ้านซุบซิบนินทา พูดกระทบกระทั่งสิ่งไม่ให้ลูกหลานไปยุ่งกับผม เพราะผมเป็นเด็กไม่ดี เด็กเลว เด็กเหี้ย เด็กติดยา อย่าไปยุ่งกับมัน เรียนก็เรียนไม่จบ อีกหนอยกก็ไม่ได้อะไร” (ID 8)

6. ล้วงละเมิดด้วยคำพูดประชดประชัน เป็นการใช้อ้อยคำแบบกระแนะกระเหน็บ คำพูดประชด ซึ่งทำให้เกิดภาพขึ้นในใจของเยาวชนว่าตนเองไม่ดีพอ เพราะเมื่อเยาวชนโดนคำพูดประชดประชันบ่อย ๆ ก็จะทำให้เยาวชนรู้สึกไม่มีคุณค่า ไม่มีความหมายในชีวิตอีกต่อไป จากการสังเกตระหว่างสัมภาษณ์เชิงลึก เยาวชนนี้ยกย่องถึงเรื่องราวที่ผ่านมาจากการโดนล่วงละเมิดด้วยคำพูดประชดประชัน บางคนก็น้ำตาไหลออกมาให้เห็น แต่ก็พยายามเก็บความรู้สึกไว้ภายในใจเมื่อกำลังเล่าเหตุการณ์ที่ถูกล่วงละเมิด ดังคำกล่าวของผู้เข้าร่วมวิจัยที่ว่า “ไอ้เหี้ย ไอ้สัตว์ กูให้มึงไปเรียน มึงไม่ยอมเรียน คิดเพื่อนเหี้ย ๆ โง่เป็นควาย อย่างนี้ต่อไป เหี้ยแบบพวกเพื่อนมึงแล้วกัน” (ID 14)

7. ล้วงละเมิดด้วยคำพูดเชิงเปรียบเทียบ เป็นถ้อยคำที่มีพลังอำนาจที่ทำให้เกิดพฤติกรรมได้ทั้งทางบวกและทางลบ เพราะการพูดเชิงเปรียบเทียบอาจจะเป็แรงผลัก

ทำให้เกิดพฤติกรรมใหม่ ๆ ได้ อาทิ แรงฮึดสู้ อยากรกระทำตามบุคคลที่โดนเปรียบเทียบกับ แต่อีกด้านหนึ่งก็อาจจะทำให้เกิดพฤติกรรมเชิงลบ มีผลต่อสภาวะทางจิตใจ สูญเสียความมั่นใจ น้อยเนื้อต่ำใจ ฯลฯ เพราะเยาวชนโดนเปรียบเทียบกับกับสัตว์เดรัจฉานหรือกับบุคคลที่ต่ำกว่า มีความสามารถกว่า เป็นต้น ดังคำกล่าวของผู้เข้าร่วมวิจัยที่ว่า “แม่ผมโกรธผมที่ไม่ช่วยเหลืองานบ้าน เขาตำผม ไอ้เหี้ย มึงมีมันเหี้ยเหมือนพ่อมึงเลยนะ น่าจะไปอยู่ด้วยกัน เตี่ยวูกส่งให้ไปอยู่กับพ่อมึงเลย” (ID 6)

8. ล้วงละเมิดด้วยคำพูดดูถูกเหยียดหยาม เป็นคำพูดดูหมิ่นสบประมาทและสาปแช่งเยาวชน การใช้คำพูดพวกนี้บ่อย ๆ ส่งผลต่อการเข้าสังคมของเยาวชน ไม่กล้าพูดคุยกับคนอื่น ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ฯลฯ การใช้คำดูถูกเหยียดหยามส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางลบโดยตรง ทำให้เยาวชนรู้สึกว่ามีใครรัก ไม่มีใครใส่ใจตนเอง และอยู่ในสภาวะที่ไม่มีคุณค่าในตนเอง ดังคำกล่าวของผู้เข้าร่วมวิจัยที่ว่า “เพื่อนล้อเลียนและกระชกกัน ตอนที่ผมนั่งกินข้าวเพื่อนบางคนโห่ไล่ผม บางคนก็พูดไล่ผมให้ได้ยินว่า เด็กโง่เด็กไม่มีความคิด เด็กไม่มีสมอง เด็กกะโหลก” (ID 2)

รูปแบบที่ 2 การล่วงละเมิดทางร่างกาย (Physical Abuse) มีรูปแบบการล่วงละเมิดทางร่างกาย 3 รูปแบบย่อย ดังนี้

1. การใช้ความรุนแรง เยาวชนโดนลงโทษด้วยวิธีการใช้ความรุนแรงจากบุคคลใกล้ชิด และใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่หามาได้ลงมือกระทำความรุนแรงต่อเยาวชน การใช้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในบริบทสังคมไทยมีทั้ง การใช้ความรุนแรงแบบ 1 ต่อ 1 และ การใช้ความรุนแรงแบบรวมทำร้ายเยาวชน โดยเมื่อถูกกระทำแล้ว ทำให้เยาวชนได้รับบาดเจ็บต่อร่างกาย อาทิ หัวแตก รอยฟกช้ำ เลือดออก ฯลฯ ซึ่งรอยบาดเจ็บบนร่างกายเป็นบาดเจ็บที่สามารถรักษาให้หายขาดได้ แต่บาดเจ็บทางจิตใจของเยาวชนต้องใช้ระยะเวลาในการดูแลรักษายาวนาน ดังคำกล่าวของผู้เข้าร่วมวิจัยที่ว่า “ปู่ก็ตำผมว่า มึงไม่เชื่อกู สมน้ำหน้า ไม่มีใครช่วยมึงได้หรอก กูก็ช่วยมึงไม่ได้ กูจะให้มึงโดนหนัก ๆ เลย เอาแม่มาให้ตาย ให้แม่เดินไม่ได้เลย ขาหักไปเลย จะได้ไม่ต้องเดินไปไหน” (ID 11)

2. การทรมานร่างกายให้บาดเจ็บ เยาวชนโดนบุคคลแวดล้อมลงมือกระทำทำให้ร่างกายได้รับความทรมานเจ็บปวด เกิดบาดเจ็บตามร่างกาย ซึ่งการทรมานร่างกายมีทั้งการใช้ความรุนแรงร่วม ทำให้เกิดบาดเจ็บได้ทั้งร่างกายและจิตใจ โดยผู้ที่ลงมือกระทำทรมานร่างกายให้เยาวชนบาดเจ็บจะใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ร่วมด้วยเช่นกัน การทรมานร่างกายนี้ส่งผลกระทบต่อทางร่างกายโดยตรง เช่น แผลแสบร้อน แผล

พู่ทอง และส่งผลกระทบต่อทางอ้อมมายังจิตใจเยาวชนอีกด้วย ดังคำกล่าวของผู้เข้าร่วมวิจัยที่ว่า “พ่อเป็นคนดู โมโหร้าย อารมณ์รุนแรง บางวันพ่อตมท้าว ควบคุมสติไม่อยู่ พ่อก็ตี ต่อยเตะอย่างแรง โดนลำตัว ลากเข้าบ้าน ลากไปดำไปว่า ไอ้ลูกไม่รักดี หน้า” (ID 9)

3. การทรมานร่างกายเพื่อให้จิตใจบอบช้ำ
เยาวชนจำใจต้องตกอยู่ในสภาวะของการถูกล่วงละเมิดทางร่างกายและจิตใจเรื่อยมา เพราะไม่มีที่ไป ไม่มีใครที่สามารถช่วยเหลือได้เลย จึงจำเป็นต้องทนอยู่ไปเรื่อย ๆ อย่างไม่มีความสุข การทรมานทางร่างกายให้จิตใจบอบช้ำ มักใช้อุปกรณ์ในการทรมานร่างกายด้วย อาทิ มีด ไม้หน้าสาม ไม้เรียว ไม้หวาย ไม้ตีลูกเบสบอล ไม้ท่อน ไม้แขวนเสื้อ สายยาง เข็มขัด หมวกนิรภัย โซ่ เกลือราด โซ่ล่าม เป็นต้น ความรู้สึกที่ส่งผลไปยังจิตใจทำให้เยาวชนเครียดถึงขั้นอยากฆ่าตัวตาย ดังคำกล่าวของผู้เข้าร่วมวิจัยที่ว่า “แม่เลี้ยงใช้โซ่มัดขาผมกับเสากลางบ้าน ทุบตีบริเวณหลัง แล้วทาเกลือราดอีกที พอเข้าห้องน้ำต้องเดินลากโซ่ไปด้วย เขาไม่ให้ผมออกไปไหนเลย” (ID 13)

รูปแบบที่ 3 การจำกัดสิทธิและเสรีภาพ (Right & Freedom Restriction) มีรูปแบบการล่วงละเมิดทางร่างกาย 2 รูปแบบย่อย ดังนี้

1. การกักขังหน่วงเหนี่ยว เยาวชนถูกบังคับให้อยู่ภายในบ้าน ภายในห้องนอน ตลอดทั้งวันทั้งคืน โดยพ่อแม่ผู้ปกครองสั่งห้ามไม่ให้ออกไปนอกบ้าน เสมือนเยาวชนโดนขังอยู่ใน “คุกบ้าน” ไม่ให้ออกไปพบปะกับเพื่อนฝูง เพื่อลงโทษเยาวชนที่เกเร เทียวเตร่ ไม่เชื่อฟังคำสั่งพ่อแม่ผู้ปกครอง ดังคำกล่าวของผู้เข้าร่วมวิจัยที่ว่า “แม้อยังไม่ยอมให้ผมคบกับแฟน เขาไม่ชอบ เขาไม่ยอมให้ผมออกจากบ้าน เอากุญแจมาล็อกห้องผมไว้ แม่ว่า “มึงอย่าไปไหนนะ มึงอยู่ในนี้แหละ หรือมึงอยู่ในนี้ มึงจะตายไหม มึงตายในห้องไปเลย” (ID 14)

2. การใช้คำสั่งบีบบังคับ โดยพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ใช้คำสั่งอย่างเข้มงวดบีบบังคับเยาวชนให้ปฏิบัติตามคำสั่ง ถ้าเยาวชนไม่กระทำตามก็จะถูกลงโทษ เมื่อโดนลงโทษบ่อยครั้ง เยาวชนจะรู้สึกอึดอัด เครียด วิตกกังวล จนไม่เป็นตัวของตัวเอง เพราะโดนตีกรอบจากคำสั่งบีบบังคับจากผู้ปกครองตลอดเวลา ดังคำกล่าวของผู้เข้าร่วมวิจัยที่ว่า “ป่าพยายามบีบบังคับให้ผมรับสารภาพว่าผมเป็นคนขโมยรถมอเตอร์ไซด์ป่า ผมเดินหนีเลย ไม่อยากอยู่บ้าน” (ID 4)

รูปแบบที่ 4 การละเลยทอดทิ้ง (Neglect)
มีรูปแบบ การล่วงละเมิดทางร่างกายได้เป็น 2 รูปแบบย่อย ดังนี้

1. การแสดงอาการ การถูกทอดทิ้งไม่เลี้ยงดู
เยาวชนเติบโตมาในสภาพครอบครัวที่ไม่อบอุ่น แยกแยก พ่อแม่หย่าร้างกัน จึงนำเยาวชนไปฝากให้ญาติเลี้ยงดูตั้งแต่วัยเด็ก บางครั้งเยาวชนโดนบุคคลในครอบครัวที่ดูแลลงมือกระทำการล่วงละเมิดทางอารมณ์และร่างกาย โดยไม่มีทางสู้หรือหลีกเลี่ยงได้เลย ซึ่งในช่วงเวลาที่เยาวชนถูกทอดทิ้งเป็นช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดของพัฒนาการของชีวิตด้านต่าง ๆ เมื่อเยาวชนเข้าเรียนในโรงเรียน และมีกิจกรรมต่าง ๆ ก็จะถูกเพื่อนล้อ ถ้าเพื่อนถาม เยาวชนก็ไม่กล้าจะบอกเพื่อน บางคนไม่กล้าเผชิญกับสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้น รู้สึกน้อยใจในโชคชะตาที่ตนเองกำลังเผชิญอยู่ เกิดปมด้อยในชีวิต บางคนตัดสินใจหนีปัญหา ด้วยการหนีเรียน เข้าร้านเกม ไม่สนใจเรียน ไปเที่ยวเตร่เตร่กับเพื่อนนอกโรงเรียน ดังคำกล่าวของผู้เข้าร่วมวิจัยที่ว่า “แม่ไปแต่งงานกับพ่อเลี้ยงมีลูกใหม่ ผมอยู่กับยายมาตั้งแต่เด็ก บางทีโรงเรียนมีงานวันแม่ วันพ่อ แม่ก็ไม่ไป ไม่มีใครไป ผมก็เลยหนีออกไปโรงเรียน เพื่อนมันก็ล้อว่า แม่มีงไม่มา” (ID 14)

2. การถูกละเลยเพิกเฉย บุคคลในครอบครัวที่เลี้ยงดูเยาวชน บางครั้งรู้สึกเหนียวหรือเบื่อหน่ายกับการเข้มงวด กวดขันเยาวชนที่ไม่ปฏิบัติตัวไม่เหมาะสม ออกนอกกลุ่มนอกรทาง เกเร หนีเรียน ฯลฯ ทำให้ไม่อยากจะดูแลเยาวชน รู้สึกไม่อยากจะเอาใจใส่ดูแล บางครั้งละเลยไม่ใส่ใจ ไม่มองหน้า ไม่พูดคุย ไม่สนใจเยาวชน เหมือนเยาวชนโดนทิ้งขว้าง ขาดการดูแลจากครอบครัว เยาวชนรู้สึกด้อยค่าในชีวิต ขาดที่พึ่งพา ดังคำกล่าวของผู้เข้าร่วมวิจัยที่ว่า “น้ำเขาแบบไม่คุยด้วยเลย เหมือนเขาจะแบบเลิกยุ่งเลย เขาไม่ตาม ไม่อะไรเลย ไม่พูดด้วย ไม่ยุ่ง ไม่ถาม เจอหน้ากันทุกวัน เขายังไม่มองเลย” (ID 14)

รูปแบบที่ 5 การแสดงพฤติกรรมเชิงลบต่อเยาวชน (Negativity) มีรูปแบบการแสดงพฤติกรรมเชิงลบ 2 รูปแบบย่อย ดังนี้

1. การแสดงอาการรังเกียจ บุคคลที่แวดล้อม เยาวชนแสดงความเกลียดชังออกมาทางการกระทำ คำพูด และสายตา เพราะไม่ชอบเยาวชน ไม่พึงพอใจเยาวชน เห็นเยาวชนเป็นบุคคลที่ด้อยค่า ไร้ความหมาย นำรังเกียจ บางครั้งจะแสดงออกมาโดยตรง เช่น พูดว่าแสดงความรังเกียจ แสดงอาการดูถูกโดยการกระทำ ใช้สายตารังเกียจมองตั้งแต่เท้าจรดศีรษะและการใช้สายตาแบบเหยียดหยามดัง คำกล่าวของผู้เข้าร่วมวิจัยที่ว่า “ผมไปไหนไม่ได้เลย ไปไหนไม่มีใครให้เข้าบ้าน เขาบอกมึงขโมยที่อื่นก็ได้ แต่อย่ามาขโมยในซอยนี้” (ID 7)

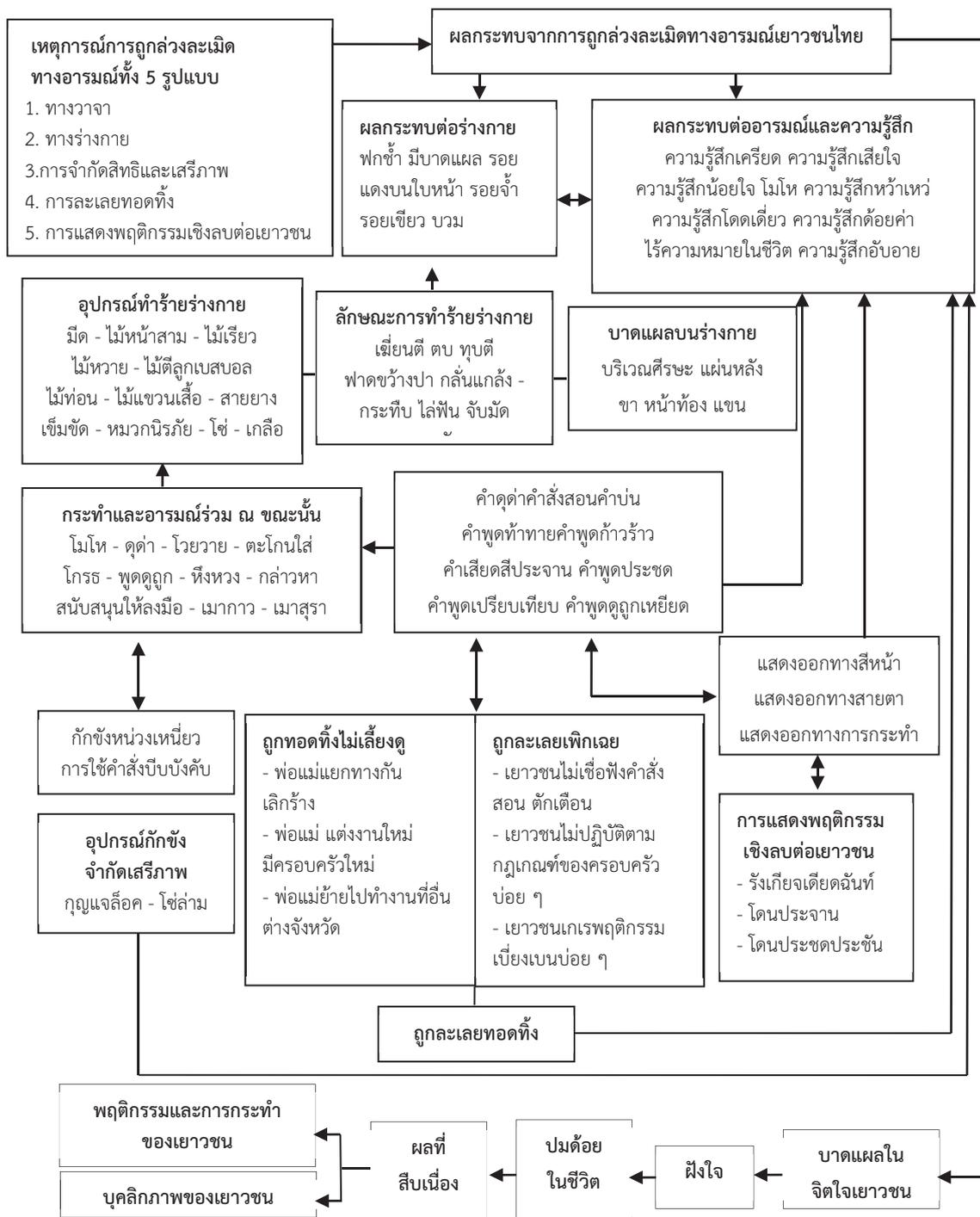
2. การประจานให้รู้สึกอับอาย เยาวชนถูกประจานให้รู้สึกอับอายต่อหน้าสาธารณชน เพื่อให้มีคณหันมามอง

หัวเราะเยาะเย้ย ซุบซิบนินทาเยาะขุ่น แบบตั้งใจให้เยาะขุ่นรู้สึก อับอาย ทำลายความมั่นใจ ไม่กล้าออกจากบ้านไปพบปะผู้อื่น ไม่กล้าไปโรงเรียนเพราะกลัวเพื่อนล้อ ฯลฯ ดังคำกล่าวของผู้เข้าร่วมวิจัยที่ว่า “ครูบังคับเอาผ้าสีแดงรองประตุม้าโพกหัว เหมือนหนูน้อยหมวกแดงแล้วมัดผ้าตรงคาง เอาผ้ามาทำเป็น

กระโปรงอะ แล้วก็ให้เดินโชว์เพื่อนที่ออกมานั่งดูผม ผมอาย มากเลย ทำให้เราไม่อยากมาโรงเรียนเลย” (ID 1)

จากรูปแบบการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ในเยาวชนชน ทิ้งหมด 5 รูปแบบนี้ สามารถสรุปเป็นแผนภาพองค์ความรู้ ข้อสรุปเชิงทฤษฎีรูปแบบการถูกล่วงละเมิด ทางอารมณ์เยาวชน ชายไทย (รูปที่ 2)

รูปที่ 2 ข้อสรุปเชิงทฤษฎีการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์เยาวชนชายไทย

สรุป

การถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ของเยาวชนชายไทย ค้นพบแก่นสาระสำคัญ 5 รูปแบบ ได้แก่ การล่วงละเมิดด้วยวาจา การล่วงละเมิดทางร่างกาย การจำกัดสิทธิและเสรีภาพ การละเลยทอดทิ้ง และการแสดงพฤติกรรมเชิงลบต่อเยาวชน โดยการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ต่าง ๆ ทำให้เกิดผลกระทบได้ทั้งทางตรงต่อร่างกาย อารมณ์ความรู้สึกและจิตใจของเยาวชนชาย อาทิ รอยแผลบนร่างกาย ความรู้สึกเครียด รู้สึกเสียใจ รู้สึกโมโห รู้สึกน้อยใจ และทางอ้อม รู้สึกด้อยค่าในชีวิต ส่งผลให้เกิดบาดแผลภายในจิตใจเยาวชนชายในระยะยาว ส่งผลให้เกิดบุคลิกภาพคือ ไม่ไว้วางใจผู้อื่น หวาดระแวง ผู้อื่นหรือคนแปลกหน้า ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นต้น และยังคงปรากฏในความทรงจำที่ไม่อาจลบเลือน จนเยาวชนบางคนพยายามใช้กลไกทางจิตใจ เพื่อทำให้ตนเองเองรู้สึกดีขึ้น แต่บางคนคิดอยากจะทำตัวตาย เพื่อหนีปัญหา และหนีสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ในช่วงเวลานั้น

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการศึกษานี้ พบลักษณะการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ทั้ง 5 รูปแบบ ล้วนเป็นสภาวะที่บีบคั้นทางจิตใจที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์ล่วงละเมิดทางอารมณ์ นับเป็นเหตุการณ์ที่สร้างความเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญของชีวิตเยาวชน ที่ส่งผลกระทบต่อครอบครัวโดยภาพรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ ความรู้สึก สังคม และการดำเนินชีวิต สอดคล้องกับการศึกษาของ Fryer (2009) ที่ศึกษาผลที่เกี่ยวข้องกับการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ในวัยเด็ก ปรากฏว่า เด็กจะเห็นคุณค่าในตนและความภาคภูมิใจในตัวเองต่ำลง อีกทั้งเด็กจะฝังความรู้สึกนึกคิดจนเกิดปัญหาในการแสดงออกพฤติกรรมทางสังคมน้อยลง เช่นเดียวกับเยาวชนที่ผ่านเหตุการณ์การถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์จะค่อย ๆ ตีตัวออกห่างจากกลุ่มเพื่อนร่วมชั้นเรียน ในบางเหตุการณ์เยาวชนเดินออกจากห้องเรียนทันที เมื่อเยาวชนรู้สึกอับอายจากการถูกประจาน จนทำให้หนีเรียน การล่วงละเมิดด้วยวาจา โดยใช้ถ้อยคำภาษาหยาบคาย ไม่สุภาพ เสียดสี เปรียบเทียบ พุดดูถูกและดูต่ำ พบว่า การล่วงละเมิดด้วยวาจา ส่งผลกระทบต่ออารมณ์และความเครียดของเยาวชน โดยจะต่อต้าน ปฏิเสธและต้องการฝ่าฝืนทุกรูปแบบ โต้เถียงกลับทันทีที่ทะเลาะกัน บางครั้งเยาวชนพยายามก่อกวนยั่วให้ฝ่ายตรงกันข้ามโมโหยิ่งขึ้น แต่ในบางครั้งเยาวชนกลับโดนทำร้ายร่างกายจากพ่อแม่ ผู้ปกครอง สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Brandon & Dorothy (2007) ที่ได้ข้อสรุปว่าการถูกล่วงละเมิดทาง

อารมณ์โดยวิธีการกลั่นแกล้งด้วยวาจาจากพ่อแม่และคนรอบข้างจะนำไปสู่พัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงเชิงลบของเด็ก และส่งผลทำให้เกิดอาการซึมเศร้าได้ เกือบตัวเอง ไม่อยากเผชิญหน้ากับคนอื่น

การล่วงละเมิดทางร่างกายอีกประการหนึ่งที่พบคือ พ่อแม่ ผู้ปกครองใช้ความรุนแรงทรมานร่างกายให้ได้รับบาดเจ็บและการทรมานร่างกายเพื่อให้จิตใจของเยาวชนบอบช้ำ เสียใจ อารมณ์ความรู้สึกที่เศร้าและเสียใจกับการถูกรังแกจากบุคคลในครอบครัว ทำให้อยากหนีออกจากบ้านหรือแยกตัวเองไปจากบ้านที่ตนเองเคยอยู่ สอดคล้องตามแนวคิดองค์ประกอบทางอารมณ์ โดยที่ระบบของประสาทของร่างกายมนุษย์ เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ตนเองต้องตกอยู่ในภาวะอันตราย มนุษย์จะพยายามหาทางหลีกเลี่ยงเหตุการณ์อันตรายหรืออาจจะหนีไปเมื่อต่อสู้อยาก เมื่อตนเองกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่ถูกล่วงละเมิดทางร่างกาย (Wisetsathorn, 2009)

พ่อแม่ ผู้ปกครองยังจำกัดเสรีภาพเยาวชนโดยใช้วิธีการกักขังหน่วงเหนี่ยวและใช้คำสั่งบีบบังคับให้กระทำตาม เช่น มีการกักขังและจำกัดพื้นที่และไม่อนุญาตให้เยาวชนออกจากบ้าน ไม่ให้ออกไปพบปะกับเพื่อน ล่ามโซ่ปิดประตูห้องไม่ให้ออกไปข้างนอกเยาวชนไม่กล้าต่อสู้ หรือยินยอมให้ลงโทษแบบไม่เต็มใจ เยาวชนต้องตกอยู่สภาวะทางอารมณ์ที่เสียใจ น้อยใจและเครียด สอดคล้องตามแนวคิด Taylor (2003) ที่ได้ข้อสรุปว่า เหตุการณ์ในชีวิต (Life Event) บางอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตมีส่วนทำให้เกิดความเครียดแบบเรื้อรัง (Chronic Stress) ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวอาจจะเรียกว่า เหตุการณ์ในชีวิตที่ทำให้เกิดความเครียด (Stressful Life Event)

การถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ประการสุดท้าย คือ การแสดงพฤติกรรมเชิงลบต่อเยาวชน โดยการแสดงอาการรังเกียจเหยียดฉันทและประจานทำให้เยาวชนรู้สึกอับอายต่อหน้าสาธารณชน เช่น พุดประจานเยาวชนว่าเป็นเด็กขี้ขโมย ข้าวของ เป็นเด็กติดยา เป็นเด็กไม่มีพ่อไม่มีแม่ ทั้งนี้จากการศึกษาของ Khan, et al., (2015) ที่ได้ข้อสรุปว่า การถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ในช่วงวัยเด็ก จะทำให้เยาวชนอดอัดจนคิดอยากจะทำตัวตาย ซึ่งสอดคล้องตามแนวคิดพัฒนาการวัยรุ่น โดยอธิบายอารมณ์วัยรุ่นว่า เมื่อวัยรุ่นรู้สึกโกรธที่ถูกเหยียดหยาม ก็จะแสดงออกให้เห็นหลายอย่าง เช่น มือเท้าสั่น หายใจถี่ หุนหันพลันแล่น ขาดความยั้งคิด ทำร้ายผู้อื่นทำลายข้าวของและกระเทิบเท่า เป็นต้น Sathiraphanya (2011) รายงานว่าจากการวิจัยสะท้อนให้เห็นปรากฏการณ์การใช้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในระดับครอบครัว โรงเรียน ชุมชนและสังคม จนทำให้คนใน

สังคมไทยรู้สึกเคยชินกับเหตุการณ์ที่ใช้ความรุนแรงกับเด็กและเยาวชน โดยไม่รู้ว่าการกระทำต่าง ๆ เหล่านี้เป็นต้นเหตุทำให้เกิดผลกระทบทั้งร่างกาย อารมณ์ จิตใจ และบุคลิกภาพของเยาวชนในระยะยาวต่อไป

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. พ่อแม่ ครูอาจารย์ ญาติ ควรพูดจาด้วยถ้อยคำสุภาพ ไม่หยาบคายกับบุตร ไม่ใช้ประโยคเชิงเปรียบเทียบความสามารถของลูกกับเด็กคนอื่น ๆ เพราะเด็กแต่ละคนไม่เหมือนกัน ควรให้กำลังใจ เสริมแรงใจให้ลูกประพฤติตัวดี ถ้าหากลูกทำผิด ก็ควรชี้แนะ หาแนวทางที่ถูกต้องและเหมาะสม ไม่ควรดุด่า หรือใช้คำดูถูกเหยียดหยาม ประชดประชันและไม่ประจานดูถูกลูก

2. ครู อาจารย์ ในสถาบันการศึกษา สามารถนำผลการวิจัยนี้ไปขยายความรู้ สร้างความเข้าใจแก่ พ่อแม่ ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน เพื่อลดพฤติกรรมและงดการกระทำต่าง ๆ ที่เป็นสาเหตุของการล่วงละเมิดทางอารมณ์

3. กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ สามารถนำผลการวิจัยไปเป็นแนวทาง จัดกิจกรรมประชาสัมพันธ์เผยแพร่ รณรงค์ ป้องกันความรุนแรงในครอบครัวและสังคม ผ่านช่องทางต่าง ๆ โดยเน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน และสนับสนุนกิจกรรมด้านสังคมการให้ความสำคัญตระหนักรู้เกี่ยวกับการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ในครอบครัว ชุมชน โรงเรียน เพื่อเป็นแนวทางป้องกันปัญหาการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ในเด็กและเยาวชนต่อไป

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

1. การวิจัยในครั้งนี้ มุ่งอธิบายลักษณะรูปแบบการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ของเยาวชนชายไทยที่กระทำผิด ซึ่งน่าจะมีการศึกษาเยาวชนหญิงที่กระทำผิดและเด็กเยาวชนทั่วไปที่อาศัยอยู่ในชุมชนตามสภาพแวดล้อมปกติทั่วประเทศไทย จะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบของการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ตามแต่ละสังคมวัฒนธรรมที่แตกต่างกันออกไปได้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

2. การประยุกต์รูปแบบการถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ของเยาวชนชายไทยที่กระทำผิดสามารถศึกษาต่อยอดสู่การศึกษาโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ และดำเนินการตามสถิติขั้นสูงเพื่อยืนยันผลการวิจัยให้ชัดเจนยิ่งขึ้น และเพื่อหาคำตอบประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องได้มากขึ้น

3. ควรศึกษาพัฒนารูปแบบโปรแกรมทางสมอง เพื่อฟื้นฟูสภาพอารมณ์ ความรู้สึกและจิตใจของเยาวชนที่ถูกล่วงละเมิดทางอารมณ์ให้กลับมาสู่สภาวะปกติ

References

- Brandon, E. G., & Dorothy, U. J. (2007). Childhood emotional maltreatment and the stress generation model of depression. *Journal of Social and Clinical Psychology, 26*(1), 119-130.
- Charmaz, K. (2014). *Constructing Grounded Theory: A Practical Guide through Qualitative Analysis*. London: Sage.
- Department of Cultural Promotion. (2015). Children's Day. Retrieved March 9, 2015, from [http:// www.culture.go.th/](http://www.culture.go.th/) [in Thai]
- Department of Juvenile Observation and Protection. (2016). Annual Report 2016: Case Statistics. Retrieved January 19, 2016, from <http://www.djop.go.th/> [in Thai]
- Edmonds, W. A., & Kennedy, T. D. (2013). *An Applied Reference Guide to Research Designs Quantitative, Qualitative, and Mix Methods*. Beverly Hills: Sage.
- Fryer, L. S. (2009). *A Longitudinal Examination of Outcomes Related to Emotional Abuse in Children*. Doctoral Dissertation, Department of Psychology, University of Southern Mississippi.
- Khan, A., McCormack, H. C., Bolger, E. A., McGreener, C. E., Vitaliano, G., Polcari, A., & Teicher, M. H. (2015). Childhood maltreatment, depression, and suicidal ideation: critical importance of parental and peer emotional abuse during developmental sensitive periods in males and females. *Frontiers in Psychiatry, 6*, 42.
- Martin, H. T. (2012). Childhood Maltreatment is Associated with Reduced Volume in the Hippocampal Subfields CA3, Dentate Gyros, and Cubiculum. *National Academy of Sciences of the United States of America*. Published online in PNAS. ([www.http://www.pnas.org](http://www.pnas.org)) DOI: 10.1073/pnas.1115396109.

- Ministry of Education Thailand. (2014). The problem of Thai children and youth. Retrieved March 4, 2014, from <http://www.moe.go.th/jarawporn/>[in Thai]
- Ministry of Social Development and Human Security. (2016). Thailand National Child and Youth Development Plan 2012-2016. Retrieved August 1, 2016, from <http://www.opp.go.th/new3-24-1-55.pdf>. [in Thai]
- Sathiraphanya, J. (2011). *Mental Health*. 3rd ed. Songkhla: Numsilp Advertising. [in Thai]
- Strauss, A. L., & Corbin, J. (1998). *Basic of Qualitative Research: Techniques and Procedures for Developing Grounded Theory*. 2nd ed. CA: Sage.
- Taylor, S. E. (2003). *Health Psychology*. 5th ed. U.S.A: McGraw Hill.
- Wisetsathorn, K. (2009). *General Psychology*. Bangkok: King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang. [in Thai]